

Szikra János

Ha nem látják az idegenek

Ezt a könyvet én már nem nyitom ki,
ez a könyv már nem nyílik ki senkinek –
mihez is kezdhetne bárki az én életemmel?

Fejem körül glóriával sétáltam a májusi ég alatt,
bőröd még bőrömtől lúdbőrzött az alföldi vonaton,
fiatal és vonzó volt a testem illata,
gondolatoktól *szikrázott* az elmém,
legjobb társaim az irodalom cirkuszában
biztosítóháló nélkül imbolyogtak az égbolton velem,
amikor még szavak nélkül tudtunk imádkozni
pucér testünk templomában a szerelem istenéhez,
és megszületett belőlünk ordítva az élet –
ó,
míg vágytól borzongott herém,
addig talán értem valamit.

Ez a könyv már néma marad bennem,
ez a könyv már nem nyílik ki senkinek.

De cserreg még a szajkópár a bokrok közt a kertben,
s labdaként ugrál a lányok melle nyáron a férfiak szemében,
és a lányok élvezik,
ha szabadon szökdécsel a mellük,
mert Föld körüli útra indul bennük is a vágy,
s ha nem látják az idegenek őket,
szeretnek a sóvár férfiakkal játszani.

SZIKRA JÁNOS (1954) Pátkán élő költő. Utóbbi kötetei: *Kokárda* (gyerekversek, Magyar Napló Kiadó, 2020), *Míg haza nem érsz* (versek, Antológia Kiadó, 2020).

Havak jönnek Délről

Fölhúzott combod közt lüktet a bűvös fekete lyuk,
s nevet adván a fájdalomnak,
begyógyulnak a kert sebei bennem –
csak bennem gyógyulhatnak be
ezek a történet előtti időkből ordító sebek.

Hiába faltam délután villával a dermedt gulyáslevest,
már húsz éve hűvös ujjbeggyel
kellett volna elsimítanom homlokodon
a síró talicska emlékét Agostyánban,
akár egy hazaárulással fölérő kakaskukorékolást.

Látom Picasso képét:
fölhúzott combod közt lüktet a bűvös fekete lyuk,
s ágyékom vonzza e szakadékmélység,
a halálillatot árasztó ragadozó odu,
a lágyan meg-megránduló hús-alagút.

Ha gyógygyulnak a sebek,
ha lassan gyógygyulnak a Föld sebei bennem,
a kiszáradt bácskai tavak felől
nagy havak jönnek majd Délről,
mindent elsőprő, kőkori havak.

A halott ember háza

Ágyneműjét, néhány székét, kacatjait kidobálták,
a falak közt éjszaka már csak emléke bolyong.

Nem volt közös kerítésünk,
a halott ember háza a szomszédom háza mellett állt.

Lakójának karácsonykor,
majdnem minden karácsonykor vittem kocsonyát.

Asztalos volt,
műbútorasztalos talán,
nem volt közös a kerítés –
feleségem szerette volna,
ha neki adja intarziás sakkasztalát,
kicsike asztal volt,
mesterműnek is mondható.

Kutyáját Cézárnak hívták,
kétéves fiam arcába lelkesen szuszogott a jámbor bernáthegyi.

A halott ember háza a szomszédom háza mellett állt.

...Kicsike asztal volt,
mesterműnek is mondható.

Cézárra tizenöt éves fiam már nem emlékezik,
amikor átmentem hozzá a tányérért,
s fölolvastam egyik versemet,
a kocsonyát megdicsérte,
de a költeménnyel nem tudott mit kezdeni.

A halott ember több éve kifelé készült magából,
bár ajtaján már ritkán lépett ki,
háza a szomszédom háza mellett állt,
nem volt közös a kerítés,
napközben a résnyire nyílt redőny alól
kíváncsian bámulta a buszra váró ismerősöket.

A falban éjszaka már csak az emléke bolyong.

Karácsonykor,
majdnem minden karácsonykor vittem neki
egy tányér kicsontozott, dermedt kocsonyát...